

Naremaal ved 50, 55 eller 60 Marsalderen, kun sættes til 1,000 Kr., men ganſte viſt vil Grænſen blive noget vanſkelig at træffe. Man har ikke i Udvalget ment, endnu at have tilſtrækkeligt Kendskab til diſſe Forhold til, at man nu kunde anbefale at gaa denne Vej, men da det er en ſtor Tanke og noget, ſom jo i det hele har ligget i Luften i længere Tid, og ſom man kunde viſte ordnet enten gennem en Statsanſtalt eller mulig gennem en Privatanſtalt med Statsunderſtøttelse, har man beſluttet at foreſlaa dette Andragende henviſt til den ærede Finansministers Overvejelse i Haab om, at Tanken i Fremtiden maa sætte Frugt enten paa den ene eller den anden Maade, ſaaledes at det faſtholdes, at det er de mindre bemidlede, Forſikringen ſærlig maatte komme til gode.

Hermed tillader jeg mig alſaa at foreſlaa henviſt til Finansministerens Underſøgelse de Andragender, hvortil der er ſtillet ſaadant Forſlag under Nr. 5, 6, 9, 10 og 13 paa Udvalgets Liſte og under Nr. 4 uden for Betænkningen, ſamt til den højtærede Ministers Overvejelse Forſlaget under Nr. 7.

N. Nielsen: Som ærede Medlemmer have ſet, har jeg tilladt mig at ſtille to Vædringsforſlag til de fra Finansudvalget gjorte Indſtillinger. I det jeg fuldt ud erkender Rigtigheden af de Bemærkninger, der faldt fra den ærede Ordſfører ſærlig med Henſyn til det Anſvar, ſom en Tingmand maa have, naar han indbringer Andragender, mener jeg paa den anden Side ogſaa, at naar man har ſøgt ſaa vidt muligt at gøre ſig klar over Indholdet af de Andragender, man ſatte ſit Navn paa ved at indbringe dem, og derefter har erkendt, at der ſynes at være Berettigelse for vedkommende til at fremkomme med dem, bør man paa beſte Viſe anbefale og ſtøtte et ſaadant Andragende gennem alle Trin. Dette er Grunden til, at jeg har tilladt mig at optage diſſe to. Det første, ſom findes i Betænkningen under Nr. 32, angaar Invalideunderſtøttelse til Stomager P. M. Kristensen af Hammerum. Jeg har kendt denne Mand gennem 25—30 Aar, ſom en redelig og ſtræbsom Smaaahaandværker og er ſikkert overbevist om, at han ikke vil gøre noget mindre hæderligt, heller ikke i den Retning, her er Tale om, nemlig at ſøge en ſaadan Underſtøttelse, naar han ikke tror at have Krav derpaa. Da han første Gang talte til mig om denne Sag, var jeg meget betænkelig ved den, fordi jeg havde ved at indbringe adſkillige Andragender i Tidens Løb gjort den Erfaring, at det ikke er ſaa helt let endda,

trods den ſidſte Invalidelov, hvorved vi mente, at Marſagsbegrundelſen noget var ſhyttet fra Andrageren over paa Regeringen, at ſaa bevilget diſſe Invalideunderſtøttelser til mange af Anſøgerne; men paa den anden Side er det jo en almindelig Følelse, at de Mænd, der ved at være blevne udkommanderede til Forſvar for Fædrelandet i større eller mindre Grad have ſat deres Helbred til, have et paa en viſ Maade berettiget Krav paa at blive taget Henſyn til ved Lejligheder ſom denne. Jeg ſagde derfor til ham, at vi maatte have Sagen underſøgt ſaa tilſtrækkeligt ſom muligt, inden vi gif til, at jeg kunde indbringe et Andragende her i Tinget eller endnu mere, til at ſtille Forſlag om det. Jeg fik ſaa hos ham en hel Række Dplyſninger med Henſyn til hans Forhold, og for at ſitre mig, at diſſe Dplyſninger ikke vare forfærdte, men virkelig holdt Stik, tillod jeg mig i forrige Samling igennem Krigsministeriet at ſøge at ſaa Beviſligheder for, hvorledes det forholdt ſig med hans Sygdom, om den var ſom af ham fremſtillet. Af den officielle Skrivelse fra Krigsministeriet, fremgaar det nu, at Manden i alt væſentligt har haft Ret. Han er under ſin Tjeneste ſom Militær første Gang bleven ſyg og indlagt for Katarrh paa Garniſonshospitalet den 23de Auguſt 1860, og han blev liggende der, medens hans Hold blev hjemſendt, for ſenere ſelv at blive hjemſendt. Da han ſenere blev indkaldt, blev han atter efter nogen Tjeneste paany ſyg og laa paa Bogensø Laſaret, hvor han behandledeſ for „Oedema“, indtil han den 3dje April evakueredeſ til Odente Slots Laſaret, hvor han den følgende Dag af en Kaſſationskommiſſion erklæredes „for ſtedſe utjenſtdygtig“ i Henſhold til Regulativ I. c. 1 paa Grund af kroniſk Brøſthygdom (Tuberkuloſis) og hjemſendteſ. Den Gang jeg havde ſaaet diſſe troværdige og paalidelige Dplyſninger om denne Mand, kunde jeg ikke ſe rettere, end at det vilde være Uret af mig ikke at indbringe hans Andragende og ſaa vidt muligt lette ham i at ſaa Sagen underſøgt. Han gif først til Invalidebetyrelſen og fik der nej, og ſenere til Finansministeren. Svaret derfra var ikke kommet, da Andragendet blev indſendt til Folketinget, men er kommet ſenere og har ogſaa været benægtende. Nu ſtaar det ſidſte tilbage, at ſaa Sagen henviſt til Ministerens videre Overvejelse, om det ikke var muligt at give nogen Invalideunderſtøttelse til denne Mand. Jeg kan ſelvſølgelig ikke have meget Haab derom lige over for en Indſtilling fra det ſamlede Finansudvalg, men jeg ſtylber paa den anden Side Manden og Sagen, ſom jeg ſelv tror er af en